Nr. 10

SJORS van de Rebellenclub

11 maart 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

Meneer Jones was miljonair. Hij baadde in weelde, maar hij voelde zich niet gelukkig. Volgens de dokters miste hij iets dat al hun pillen en poeders hem niet konden geven, namelijk levenslust.

Hij leed aan geen enkele ziekte, maar toch kwijnde hij zichtbaar weg. Zijn boorden en zijn zorgvuldig gemaakte kostuums werden hem steeds meer te wijd en de nachten bracht hij vaak slapeloos door.

Had ik maar eens iets bijzonders gedaan in m'n leven, piekerde hij met zijn afgetobd brein. Had ik maar echt eens iets bijzonders gedaan, bijvoorbeeld een kind uit een brandend huis gered of een parachutesprong op dertig kilometer hoogte gemaakt. . .

Op zekere dag kwam hij van zijn notaris en ging hij een der duurste restaurants binnen, waar hij een licht verteerbaar maal nauwelijks aanroerde. Na korte tijd maakte hij aanstalten om te gaan. Hij nam z'n hoed van de kapstok en liep, zoals vanzelf spreekt, met het hoofddeksel in de hand het restaurant uit.

Maar op straat merkte hij, dat hij de verkeerde hoed had gepakt. Aan de binnenzijde van de bol glinsterden hem de vergulde beginletters S.A.L. tegen. Het was een zeer dure hoed, waarschijnlijk nog veel duurder dan de zijne. Al zou dit hoofddeksel hem passen, hij zou het toch niet willen behouden. Hij was een man met een uiterst nauwgezet geweten.

Terwijl hij bij de uitgang van het restaurant de hoed maar tussen z'n vingers stond rond te draaien, snelde hem een heer voorbij, die haastig in een taxi sprong en de bestuurder toeriep: „Koningskade." In dat korte ogenblik herkende Jones hem. Het was de heer, die aan het tafeltje naast hem had gezeten; hij scheen een te grote hoed op te hebben. Dus die heer in de taxi moest S.A.L. zijn.

„Albert," riep Jones tegen z'n chauffeur, „rijd me als de weerlicht naar de Koningskade!"

Misschien kon hij S.A.L. nog inhalen. Doch Jones' auto moest wachten voor een spoorwegovergang en toen hij de haven bereikte en op de Koningskade stopte, werd de loopplank van een oceaanstomer juist ingehaald; de schroeven sloegen in 't water en iedere verbinding met de wal was verbroken. . . Op het kantoor van de scheepvaartmaatschappij vond Jones uit, dat S.A.L. de voorletters waren van Samuel Alfred Lipton, wonende te Londen. Een week later zat meneer Jones in Engelands hoofdstad en zocht hij met zenuwachtige vingers in de telefoongids. . . Lipton, Lipton. . . ja! S. A. Lipton, Kensington Square. Dadelijk belde hij op. Maar. . .

„Meneer Lipton is niet thuis. . . hij is juist naar Parijs vertrokken. . . logeert meestal in Hotel Terminus."

En Jones reisde per vliegtuig naar Parijs. Maar daar hoorde hij, dat Lipton een uur geleden de trein naar Wenen had genomen.

Zonder aarzelen naar Wenen! Doch hij kon de voorsprong die de van z'n hoed beroofde Lipton had, maar niet wegwerken en telkens zette hij zijn wilde jacht voort, naar Istanboel en de Zwarte Zee en dwars over de Kaukasus naar Bakoe, totdat hij eindelijk in Perzië belandde, vanwaar hij per karavaan de woestijn introk. En daar hoorde hij dat Lipton voor een Engelse firma uitgezonden was voor nieuwe petroleumbronnen.

Nog nooit in z'n leven had Jones zoveel kilometers achter elkaar afgelegd en nog nooit had hij zich zo monter en fit gevoeld. Hij sliep als een os, at als een wolf en begroette iedere nieuwe dag met vreugde. . .

Na een maand van moeizaam trekken door het mulle woestijnzand vond hij eindelijk meneer Lipton, die rustig voor z'n tent een pijp zat te roken.

„Alstublieft!" glunderde Jones, terwijl hij Lipton verrukt het hoofddeksel voorhield, „daar hebt u uw hoed terug."

Bedaard nam de ander de hoed aan, bekeek hem, trok eens aan z'n pijp en bekeek hem nog eens.

Even daarna gaf hij hem aan meneer Jones terug. „Dat is een dure hoed geweest," zei hij, „en u wordt wel bedankt voor de moeite, maar die hoed is niet van mij."

De halve wereld door *voor een hoed!*

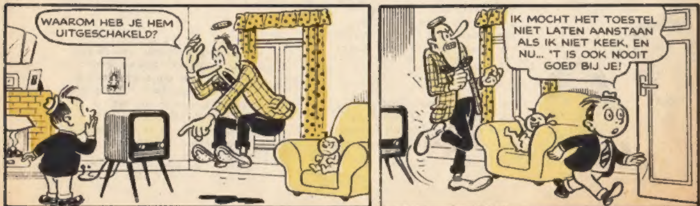
MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

De razende raket

door Bas Bouwman

Hoewel 't gezelschap in de grot,
geteisterd door het wrede lot,
welhaast de moed zou laten zakken,
besloot men toch maar aan te pakken
en allereerst met puin en steen
het gat, waardoor het beest verdween,
voor elke overval van buiten
zo goed als moog'lijk af te sluiten . . .

Men raapte stenen van de grond
tot Sijmen Snor er eentje vond,
waarvan hij dacht dat het een kei was,
maar dokter zei dat het een ei was
van een of ander monsterdier,
en hij verbood de brigadier,
die meende dat het best zou smaken,
het ei nog verder aan te raken! . . .

De and'ren hadden niet zo'n trek
als Sijmen Snor, de lekkerbek,
maar gingen wel in alle hoeken
naar meer van zulke eieren zoeken,

tot ze op 't laatst in een spelonk,
waar het (pardon) een beetje stonk,
nog groter monstereieren vonden,
die ze gewoon niet tillen konden!

De dokter zei: ,,'k Denk dat die soort
aan onze langnek toebehoort,
en daar ze wellicht al bebroed zijn,
zal het, vóór alle dingen, goed zijn
dat d'invalspoort wordt dichtgemaakt
en heel nauwkeurig wordt bewaakt,
want 't zou een strop zijn voor ons allen,
als 't beest pardoes kwam binnenvallen!"

Ze gingen haastig aan de slag
tot 't gat naar zee vol stenen lag
en men het uitgesloten achtte
dat 't langnekbeest opnieuw zou trachten
bezit te nemen van het hol,
alleen de tekenaar hield vol
dat hij geen sikkepit vertrouwen
kon stellen in dat muurtjesbouwen . . .

Het was en bleef een knutselwerk,
maar, volgens Sijmen, wel zo sterk,
dat men nu rustig kon gaan slapen.
Hij zelf ging stiekem eieren rapen
in 't broedhol van het langnekbeest
dat wel zo vriend'lijk was geweest
de brigges voor vandaag en morgen
wat extra-eitjes te bezorgen . . .

Die eitjes waren wel zo zwaar,
dat Sijmen aan één exemplaar
alreeds zo'n kolossale vracht had,
dat hij niet eens voldoende kracht had
rechtop te lopen met zijn buit;
na enk'le stappen gleed hij uit
en 't bleek, toen hij verwezen rondzag,
dat 't ei in stukken op de grond lag!

Hij schrok zich náár, toen uit de hoop
een raar gedrocht te voorschijn kroop,
dat met zijn kop en stekelstaartje
beslist een aard had naar z'n vaartje,

althans het ging met veel kabaal
en staartje zwiepend aan de haal,
waarbij het opviel, dat de steenhoop
het eerste was waar 't beestje heen kroop!

,,Dat jong heeft al 'n reukorgaan
en 'k vrees, dat hier niet ver vandaan
de moeder-langnek ligt te wachten
en 't pasgeboren ding zal trachten
een weg te vinden naar de zee!"
zei Pillebrom. ,,En 't valt me mee
als 't beest, om 't jongske te ontmoeten,
niet rap de steenhoop om gaat wroeten!"

Zoals de dok reeds had gedacht
werd kort daarop met grote kracht
de steenberg uit het gat gestoten
en eer het viertal lotgenoten
door 't gat omhoog was weggevlucht,
kwam er van die kant uit de lucht
niet één, maar wel een heel eskader
van monstergrote vogels nader! . . .

Het geheimzinnige

zegel

HET KASTEEL LAG EENZAAM. EEN KNECHT OPENDE DE DEUR. ROSA SPRAK EVEN IETS ONVERSTAANBAARS MET HEM EN ZEI TOEN TEGEN GAIL...
5
OOM IS WEG, MAAR HIJ KOMT STRAKS TERUG. ZAL IK JE NAAR JE KAMER BRENGEN?
DANK JE, ROSA.

ROSA BRACHT GAIL NAAR EEN GEZELLIGE KAMER.
WAT GEZELLIG HIER, ROSA.
MAAK HET JE GEMAKKELIJK, IK ZAL WAT ETEN LATEN BRENGEN.
ROSA GING WEG. GAIL LIEP NAAR HET RAAM EN STOOTTE PER ONGELUK ROSA'S TAS VAN EEN TAFELTJE.
OOOOO, ALS ER MAAR NIETS BREEKBAARS IN ZIT.

ZIJ BUKTE ZICH OM ALLES OP TE RAPEN. OPEENS ONTDEKTE ZE TOEN IETS.
6
NICKS PASPOORT? DAT HEEFT ROSA DUS GESTOLEN! WAAROM?
ACHTERDOCHTIG GEWORDEN LIEP GAIL NAAR DE DEUR. DIE WAS OP SLOT.
NICK HAD GELIJK, ROSA IS DUS GEEN VRIENDIN. ZE WIL ME DE TALISMAN ONTSTELEN!

INTUSSEN WAS ROSA NAAR EEN MAN IN DE TUIN GELOPEN.
MIJN OOM „DE WOLF" KOMT STRAKS THUIS; ALS HIJ DAN HET ZEGEL KRIJGT, KAN EINDELIJK ZIJN PLAN UITGEVOERD WORDEN.
DIE BRANDON WERKTE LELIJK TEGEN!

SAMEN LIEPEN ZE NAAR BINNEN, NAGEOOGD DOOR IEMAND IN HET STRUIKGEWAS.
7
DUS GAIL ZIT GEVANGEN. MISSCHIEN ACHTER DAT VERLICHTE RAAM DAARBOVEN. IK MOET VLUG ZIJN...
EVEN LATER DRAAIDE GAIL ZICH GESCHROKKEN OM, TOEN IEMAND OP HET RAAM TIKTE.
WIE IS DAAR?
DOE HET RAAM OPEN, SSST!

NICK... JIJ... MAAR.
GAIL DEED HET RAAM OPEN EN VLUG KLOM NICK NAAR BINNEN.
VLUG, ER IS GEEN TIJD OM TE PRATEN. HEB JE HET ZEGEL NOG? LAAT MIJ HET BEWAREN, OF VERTROUW JE ME NIET?

VLUG HAALDE GAIL DE TALISMAN UIT HAAR KOFFER.
NICK, JE HEBT GELIJK! ROSA IS NIET TE VERTROUWEN. SSST. DAAR KOMT ZEKER HAAR OOM MET DE AUTO AAN.
9
DE WOLF? EEN BERUCHTE KEREL! WE MOETEN WEG. IK BEN LANGS DE REGENPIJP GEKOMEN, MAAR... IK WEET AL WAT, DE LAKENS.
NAUWELIJKS WAS DE AUTORIJDER NAAR BINNEN GEGAAN OF NICK EN GAIL WAREN OP HET BALKON EN LIETEN ZICH LANGS DE LAKENS OMLAAG ZAKKEN.
VOORZICHTIG, GAIL! VLUG IN DIE AUTO VOORDAT ZE ONS ONTDEKKEN.

NICK STARTTE DE AUTO VAN DE WOLF. METEEN HOORDE HIJ WOEDENDE KRETEN.
ZE STAAN OP HET BALKON. PAS OP!
ZE HEBBEN GEMERKT, DAT WE ER VANDOOR ZIJN.

David Scott Daniell

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Na aankomst te Syracuse zoekt hij middelen om met Zucconi in verbinding te komen, ofschoon hij op wacht moet.

Opeens kreeg Pollie een angstig voorgevoel. Ze greep haar neef bij de arm en fluisterde op dringende toon: „Olivier, doe het asjeblieft niet! Blijf vanavond rustig aan boord!"

„Niks, hoor. Geen schildwacht en geen tien vaandrigs houden me tegen. Kijk, Boscowen is nergens meer te zien. En de wachtpost staat helemaal aan de andere kant van het schip. Kom mee, nu moeten we onze slag zien te slaan!"

In de schaduw van de verschansing kropen ze behoedzaam het dek langs. Telkens wanneer ze ook maar het geringste gerucht dachten te horen, bleven ze met kloppend hart stilzitten. De schildwacht zette zijn wandeling onverdroten voort. Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze ook vaandrig Boscowen opeens weer. Achter een van de luikhoofden stond hij tegen de verschansing geleund en keek uit over de haven. Met ingehouden adem bereikten ze tenslotte de plek waar een van de sloepen was neergelaten.

„Verroer je niet!" fluisterde Olivier, toen de vaandrig zich omdraaide en om zich heen keek. Even later nam deze zijn vroegere houding weer aan, terwijl de schildwacht juist aan de overkant van het dek was aangekomen.

„Ja!" siste Olivier. „Erop af, Pollie! En hou je taai."

Pollie probeerde nog eens hem van zijn voornemen af te brengen en greep hem bij zijn mouw, maar hij duwde haar met zachte hand het dek op.

Heel onschuldig slenterde ze in de richting van de beide mannen, terwijl Olivier na nog een laatste blik om zich heen te hebben geworpen over de verschansing klom, zijn voeten op de touwladder plaatste en naar beneden begon te klauteren. In de sloep aangekomen maakte hij vlug het touw los waarmee deze was vastgebonden, en duwde het vaartuig af.

Dit laatste had meer voeten in de aarde dan hij had verwacht; en opeens bleef hij doodstil staan toen hij aan dek de stem van de schildwacht duidelijk hoorde roepen: „Halt! Wie is daar?"

Olivier hield de adem in. Pollie antwoordde iets dat hij niet kon verstaan, maar tot zijn opluchting hoorde hij daarna de schildwacht zeggen: „Aha, Pollie, ben jij het!"

Eindelijk lag de sloep ver genoeg van

het schip om te worden weggeroeid. Hoe voorzichtig hij ook te werk ging, Olivier kon niet voorkomen dat hij enig gestommel veroorzaakte, dat hem als het gerommel van een onweer in de oren klonk. De sloep zette zich zeer langzaam in beweging, maar geleidelijk aan verwijderde hij zich toch steeds verder van de *Zeeleeuw*. Hij kreeg weer hoop. Weldra zou hij ver genoeg weg zijn om aan boord niet meer te worden opgemerkt, als er iemand over de verschansing keek.

Ondertussen deed Pollie op het schip haar uiterste best om de schildwacht voor de gek te houden.

„Wat zoek je hier eigenlijk, meisje?" vroeg de man haar.

„O," zei ze, „ik vind het zo iets geweldigs om morgen aan wal te gaan, dat ik er niet van kan slapen. En het is beneden ook zo verschrikkelijk warm, ziet u? Bent u al eens op Sicilië geweest?"

„Nee," zei de schildwacht.

„Tegen wie heb je het?" riep de vaandrig plotseling op scherpe toon.

„Het is de dochter van sergeant Trott, vaandrig," antwoordde de schildwacht.

„Op wacht wordt er niet gepraat," zei de vaandrig berispend.

„Neem me niet kwalijk, vaandrig," zei de schildwacht, terwijl hij zijn wandeling voortzette.

De vaandrig kwam naar Pollie toe en bekeek haar van top tot teen.

„Wat kom jij hier doen?" vroeg hij.

„Het is beneden zo warm, vaandrig," antwoordde Pollie. „En ik had zo weinig slaap omdat we morgen aan wal gaan, dat ik bij mezelf dacht: kom, ik ga maar eens een luchtje scheppen. Ik hoop dat u niet boos op me bent omdat ik met de schildwacht heb gepraat. Het was mijn schuld."

„Als dochter van een sergeant had je dat vroeger moeten bedenken. Maak dat je weer beneden komt! En laat ik je niet weer aan dek aantreffen als de lichten uit zijn!"

„Jawel, vaandrig," zei Pollie gehoorzaam.

„Halt, wacht eens even. Is de leerling-tamboer Crow bij je?"

„Mijn neef? Nee hoor. Ik denk dat hij al lang lekker ligt te slapen."

„Eigenaardig," merkte de vaandrig op. „Ik had hem belast met wachtdienst en prompt viel hij overboord. En nou loop jij hier in het holst van de nacht aan dek rond te spoken. Vertel me eens, waarom keek je daarnet zo nieuwsgierig naar de kust?"

„Ik ben erg nieuwsgierig naar Sicilië, vaandrig. Dat sterrenbeeld daar, is dat de Grote Beer?"

Maar de vaandrig liet zich niet meer afleiden. In plaats van naar de sterren, keek hij naar de havenkant. Even later begon hij binnensmonds iets te mompelen. „... een boot... lijkt wel een sloep... maar één matroos in... Hee! wacht eens! Het is een jongen!"

„Ik geloof er niets van, vaandrig," zei Pollie snel. „Ik dacht dat het een oude man was."

Maar nu de achterdocht van de vaandrig eenmaal was gewekt, was hij niet meer te houden. Hij rende naar de verschansing en tuurde de schemering in, waar Pollie haar neef zo hard mogelijk naar de kade zag roeien.

„Ik zie het al!" riep de vaandrig tenslotte uit. „Het is die kwajongen van een Crow! Onmiddellijk erachteraan! Alarmeer de wacht!"

Pollie zag Olivier opkijken en daarna weer uit alle macht aan de riemen trekken. Hij kwam in de logge boot maar langzaam vooruit.

Even later kwam een groepje soldaten het dek oprennen met de musketten in de

In de sloep aangekomen maakte hij vlug het touw los waarmee deze vastgebonden was, en duwde he...

aanslag. Met klikkende hakken sprongen ze in de houding, waarna de bevelvoerende korporaal zich tot de vaandrig wendde.

„Onraad, vaandrig ?" vroeg hij.

„Dat zou ik denken, korporaal! Ga onmiddellijk met vier van je manschappen in een van de sloepen. We moeten die boot daar achterna. Er zit een deserteur in!"

„Tot uw orders, vaandrig," antwoordde de korporaal. In een minimum van tijd waren de korporaal en vier musketiers, vergezeld van de vaandrig, in een van de sloepen geklommen. Een seconde later was het vaartuig onderweg. De achtervolging was ingezet!

„Opschieten!" riep de vaandrig de roeiers toe. „We moeten de knaap het koste wat het kost in handen zien te krijgen."

Met kracht wierpen de manschappen zich op de riemen en het duurde niet lang of de sloep voer met een flinke vaart de haven in. Uit de verte had Olivier gehoord wat er aan boord van de *Zeeleeuw* was gebeurd en hij zag zijn achtervolgers met schrik naderen. Hij was nog maar ongeveer halverwege de kade en de sloep van de vaandrig won zienderogen terrein.

Het was een wanhopige race en Oliviers enige troost school in het feit dat de soldaten in de kunst van het roeien weinig meer bedreven waren dan hijzelf. Als hij erin slaagde tijdig de havenkant te bereiken, was er nog niets verloren. Hij had van het schip af de kade aandachtig gadegeslagen en het scheen hem toe dat er zoveel sloppen en steegjes op uitkwamen, dat hij een goede kans had daar aan zijn achtervolgers te ontkomen.

Zijn geheime opdracht — te zorgen dat de brief werd afgeleverd bij signor Zucconi — overheerste nog steeds al zijn gedachten. Het drong niet eens tot hem door dat hij in de grootste moeilijkheden zou komen te verkeren, wanneer hij aan boord zou terugkeren, nu men eenmaal van zijn verdwijning op de hoogte was gekomen.

Langzaam maar zeker haalde de andere boot hem in. Ofschoon het ondertussen bijna pikdonker was geworden, was het niet uitgesloten dat ze hem zouden raken, wanneer er op hem werd geschoten. Opeens klonk de stem van de vaandrig Boscowen over het water.

„Hee daar, jij in die boot! Leg je riemen neer! Halt!"

De enige uitwerking van dit bevel was, dat Olivier zo mogelijk nog harder begon te roeien, al had de inspanning hem al een stekende pijn tussen zijn schouderbladen bezorgd. Toen hij een steelse blik over zijn schouder wierp, ontdekte hij iets naar rechts een stenen trap die tot in het water liep. Snel liet hij zijn sloep wat bijdraaien.

„Ik waarschuw je voor de laatste keer," riep de vaandrig nu van dichtbij. „Leg je riemen neer of ik schiet!"

Met ontzetting zag Olivier dat twee van de soldaten opdracht hadden gekregen hun musketten te laden. Even later zetten ze deze aan de schouders. Olivier zag een lichtflits en hoorde een knal, maar dat was dan ook alles. De schoten waren er blijkbaar ver naast, dank zij het feit dat ze uit een schommelende boot werden afgevuurd.

Met een bons stootte zijn eigen sloep eindelijk tegen de kademuur. Het klonk Olivier als muziek in de oren! Nog eenmaal wierp hij een blik in de richting van zijn achtervolgers. Hij hoorde de vaandrig met luide stem bevelen schreeuwen tegen de soldaten. Op dat ogenblik sprong Olivier over de rand van de sloep en greep zich aan de ijzeren leuning van de trap vast.

Een paar seconden later stond hij hijgend op de kade. Er strekte zich een rij hoge huizen voor hem uit, die een verlaten indruk maakten. Even keek hij om zich heen, totdat hij enkele meters naar links

Op dat ogenblik sprong Olivier over de rand van de sloep.

een nauwe steeg ontdekte. Zonder zich verder te bedenken rende hij erheen.

Terwijl Olivier het steegje insloeg, dat steil naar boven liep, hoorde hij achter zich de vaandrig met zijn soldaten aan wal klauteren. Even later bereikte hij een zijsteeg, die hij onmiddellijk volgde, zodat hij op een pleintje uitkwam, vanwaar verschillende straatjes in alle richtingen liepen. Hij koos er op goed geluk een uit en rende verder.

Hoe ingewikkelder de route die hij volgde zou zijn, hoe moeilijker de taak van zijn achtervolgers werd. Hij liep zo hard als zijn benen hem konden dragen, zodat hij in korte tijd een flinke afstand aflegde. Toen hij tenslotte weer een pleintje bereikte, waar een groepje mensen stond te praten, hield hij zijn vaart in.

Hij deed alsof hij op zijn gemak langs de straat slenterde, en hij luisterde nauwkeurig of hij misschien de vaandrig en zijn manschappen hoorde aankomen. Gelukkig, dacht hij bij zichzelf, ze zijn het spoor bijster geraakt. Nu maar eens kijken of ik me verstaanbaar kan maken. Hij zag een man van middelbare leeftijd op zich afkomen.

„Pardon, meneer," zei Olivier, „ik zoek de Margarethakerk."

De man bleef staan en bekeek hem van top tot teen. Daarna schudde hij het hoofd en zei iets in het Italiaans, waar Olivier niets van begreep. Daarom lachte hij maar eens, mompelde een verontschuldiging en vervolgde zijn weg. Er maakte zich een gevoel van ongerustheid van hem meester. Dat hij ook niet aan de moeilijkheid van de taal had gedacht!

Vruchteloos probeerde Olivier zich te herinneren wat hij weleens van oom Pharo had opgevangen, die onder andere een aardig mondje Italiaans sprak, aangezien hij al jaren achtereen allerlei zuidelijke landen had bereisd. Maar het gelukte hem niet; en terwijl hij met kloppend hart het plein overstak, hoopte hij vurig dat hij iemand zou ontmoeten die het Engels een beetje machtig was.

Met angst in het hart sloeg hij een vluchtige blik op een kerk, die op een van de hoeken stond. Zijn eerste gedachte was dat dit best de gezochte kerk kon zijn, maar helaas, er was niets te bekennen van een herberg, laat staan van een uithangbord met een rood geschilderd vat erop.

Wederom sloeg Olivier op goed geluk een straatje in, totdat hij van dichtbij muziek en gezang hoorde opklinken. Dat moest in ieder geval een herberg zijn. Misschien kon hij daar eens informeren. Weifelend bleef hij voor de deur van de herberg staan. Opeens zag hij tot zijn niet geringe opluchting twee Britse matrozen naar buiten komen.

Snel overwoog hij zijn kansen. Als hij pech had, namen ze hem mee naar het havenkantoor. Maar het was ook mogelijk dat ze niets in de gaten hadden. Hij moest het er maar op wagen. Hij keek nog eens achterom om er zeker van te zijn dat zijn achtervolgers niet waren komen opdagen en daarna klampte hij de beide matrozen aan.

De matrozen bleven hem nakijken.

„Neem me niet kwalijk," zei hij ogenschijnlijk onverschillig. „Weet een van jullie waar ik de Margarethakerk kan vinden?"

„Kijk eens aan," riep een van de matrozen verrast uit. „Als dat geen Brits soldaatje is, eet ik m'n pet op."

„Wat voer jij hier midden in de nacht op je eentje in Syracuse uit?" vroeg de tweede.

„Och, ik moet een brief bezorgen voor een van de officieren," ging Olivier voort. „Hij heeft me verteld dat ik maar moest uitkijken naar de Margarethakerk. Daar moet een herberg tegenover liggen met een rood vat op een uithangbord."

„Nee, ik moet je eerlijk zeggen dat ik hier de ene kerk niet van de andere kan onderscheiden," antwoordde de eerste matroos.

De andere krabde zich achter het oor en dacht diep na.

„Een herberg met een uithangbord met een rood vat erop?" herhaalde hij vervolgens. „Wacht eens even, ja zeker, die heb ik ergens gezien. Gisteren, geloof ik. Weet je niet meer, Fred? We wouen er eerst nog naar binnen, maar het leek wel alsof er een stel bandieten zat te fuiven!"

„Nou je het zegt, da's waar ook," zei zijn metgezel. „Ja, nou weet ik het weer. Luister eens, maatje. Als je dit straatje uitloopt, kom je aan een trap die rechtsaf gaat. Daar beneden vind je dan weer een steegje naar links. Aan het eind daarvan ligt een pleintje. Daar moet het zijn."

„Vriendelijk bedankt," antwoordde Olivier opgelucht. „Dan zoek ik het verder wel uit."

„Maar pas een beetje op je tellen, hè?" ried de eerste matroos hem aan. „Ik moet je eerlijk zeggen dat het me daar helemaal niet beviel. Je moet je opdracht natuurlijk uitvoeren, maar blijf er niet rondhangen. Als ik jou was, zou ik maar zo gauw mogelijk zorgen dat ik in m'n kooi kwam!"

„Wees maar niet bang, hoor!" riep Olivier het tweetal toe en sloeg vervolgens de aangegeven richting in.

De matrozen bleven hem nakijken totdat hij om de hoek van het straatje verdween. Daarna hervatten ze hun avondwandeling. Even later bereikten zij de volgende herberg, sloegen elkaar op de schouder en gingen naar binnen.

HOOFDSTUK 9

Er was geen twijfel aan dat de herberg tegenover de hoge, smalle kerk Oliviers plaats van bestemming was. Alles beantwoordde precies aan de beschrijving die een van de heren in Portsmouth hem had gegeven. Boven de deur ontdekte hij reeds uit de verte een uithangbord met een rood geschilderd wijnvat erop, voorzien van een helderwitte ster.

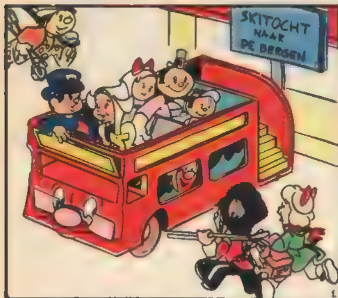
Eindelijk was hij er dus. Het was het grote ogenblik waarnaar hij zo lang had uitgekeken; het tijdstip was aangebroken om de brief veilig in handen van signor Zucconi te stellen. Nog een paar minuten en hij zou tevreden kunnen zijn; het vervulde hem met trots dat hij het in hem gestelde vertrouwen niet had beschaamd.

Er restte hem dan nog slechts de taak een briefje aan signor Zucconi te vragen voor kapitein Fairlof. Daarmee zou zijn vreemde gedrag tot ieders tevredenheid verklaard zijn. En misschien kwam hij zelfs met vaandrig Boscowen op wat betere voet te staan.

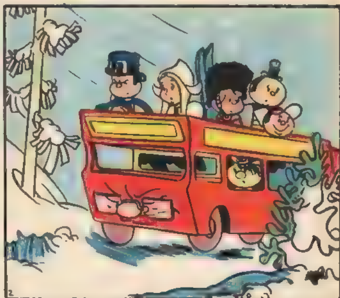
Olivier opende de deur en ging naar binnen. De lage gelagkamer was vol mensen en het was er buitengewoon rumoerig. Het rook er naar wijn en knoflook en het was er vreselijk benauwd. De bezoekers droegen kleurige kledij en zagen er stuk voor stuk groot en sterk en nogal woest uit.

Wordt vervolgd

SPELEND

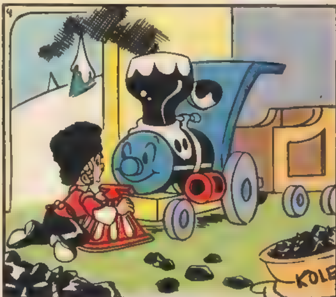
Toen er nog sneeuw lag in Speelgoedland, reed Bertje Bus iedereen de bergen in om te skiën. Voordat de tocht op een mooie dag zou beginnen, was iedereen al opgewonden van plezier. Toen Tommie en Dollie bij de bushalte kwamen, startte Bertje Bus net zijn motor. Hij ging vertrekken.

De weg naar de bergen liep steil omhoog en Bertje moest heel hard trekken. Hoe hoger hij kwam, des te harder begon het te waaien en te sneeuwen. „Oef!" zuchtte Bertje, „ik ben buiten adem." Dat was niet alleen naar voor Bertje, maar ook voor de skiërs.

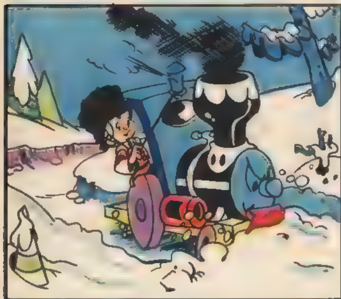

Even later lag er zoveel sneeuw op de weg, dat Bertje stopte en niet meer verder kon. „Wat nu begonnen?" vroeg Willie Stropop. Hij stapte uit de bus en zakte tot aan zijn middel in de sneeuw. Maar Tommie wist wel raad. Hij maakte zijn ski's vast en ging er vandoor.

„Ik kom zo terug," riep hij nog en hij suisde de berg af naar Speelgoedstad. Weldra was hij bij Hakkepuf de locomotief en vertelde hem alles wat er gebeurd was. „Je moet ons helpen," zei Tommie en haalde Hakkepufs sneeuwploeg. Hakkepuf kon van trots haast niet wachten.

SPEELGOED

Met de sneeuwploeg stevig in zijn mond geklemd ging Hakkepuf met Tommie door de dikke sneeuwlaag terug naar de gestrande skiërs boven op de berg. Hakkepuf had er geen moeite mee, want de sneeuwploeg duwde de hele sneeuwvracht netjes voor hem opzij en maakte de weg schoon.

„Hallo!" galmde Tommie, terwijl hij en Hakkepuf omhoogklauterden. Iedereen was blij en juichte. Bertje Bus begon van opluchting te toeteren. „Blij dat je er bent, Hakkepuf," lachte Bertje, toen de locomotief een pad voor hem baande. „Nu kan ik er beter doorkomen."

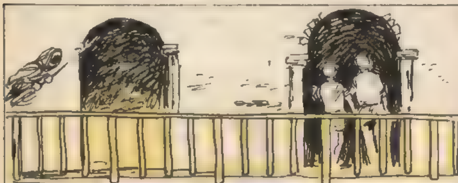
De narigheid was achter de rug. Hakkepuf en Bertje waren nu gauw boven op de berg en toen begon de pret voor iedereen. Hakkepuf en Bertje rustten uit en de skiërs maakten hun ski's vast en gingen door de sneeuw glijden. Het was een heerlijke dag in sneeuw en zon.

Dollie maakte een leuke sneeuwpop en Trineke Klomp en Wikwak de wekker gooiden met sneeuwballen. Kwink de clown probeerde te skiën, maar hij ging achterstevoren de helling af. Iedereen had plezier dank zij Tommie en Hakkepuf, die Bertje Bus zo goed hadden geholpen.

Thore maakt een wereldreis

HET ZAG ER GEVAARLIJK UIT. NU ZIJ VAN TWEE KANTEN WERDEN AANGEVALLEN PROFESSOR STEFANO, DE STUURMAN EN THORE WENDDEN ZICH VLUG AF VAN DE AANVALLERS OP DE TRAP; GELUKKIG ZAG DE PROFESSOR OP HET LAATSTE OGENBLIK EEN OPENING IN DE MUUR

ZONDER ZICH TE BEDENKEN LIEPEN DE DRIE DE BOOGVORMIGE OPENING DOOR. ZIJ WISTEN NIET WAAR ZIJ TERECHT ZOUDEN KOMEN. MAAR IN ELK GEVAL WAREN ZIJ VOOR HET OGENBLIK VEILIG'

TOEN HUN OGEN ENIGSZINS GEWEND WAREN

AAN DE DUISTERNIS IN HUN SCHUILPLAATS, ZAGEN ZIJ DAT ER OVERAL GROTE BROKKEN PUIN LAGEN, DIE UIT DE VERVALLEN MUREN EN HET PLAFOND WAREN GEVALLEN NAUWELIJKS HADDEN ZIJ ZICH ERACHTER VERBORGEN

OF TWEE KRIJGERS STORMDEN BINNEN

SPIEDEND KEKEN ZIJ ROND. VREEMD GENOEG SCHENEN ZIJ NIET OP HET IDEE TE KOMEN OM ACHTER DE BROKKEN STEEN TE KIJKEN.
ZIJ LUISTERDEN SLECHTS EN TOEN ZIJ NIETS HOORDEN, VERDWENEN ZIJ

THORE DACHT PLOTSELING IETS TE ZIEN!

HIJ KROOP ER ONHOORBAAR HEEN

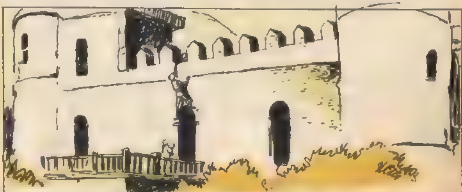
EN HET BLEEK DAT HIJ GOED GEZIEN HAD! IN EEN HOEK STONDEN ENKELE VERMOLMDE KISTEN; DE PROFESSOR KWAM NADERBIJ, OPENDE ZE... ER LAGEN OUDE HANDSCHRIFTEN IN!

ONGEDULDIG WACHTTEN ZIJ TOTDAT ALLE ACHTERVOLGERS WAREN AFGEDROPEN.

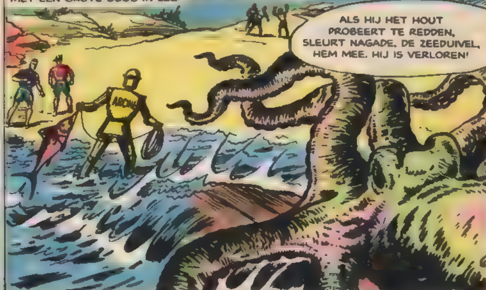

PROFESSOR STEFANO PAKTE DE HANDSCHRIFTEN

EN NA LANG ZOEKEN VONDEN ZIJ BOVEN OP DE MUUR EEN GESCHIKT PLEKJE WAAR ZIJ NAAR BENEDEN KONDEN KLAUTEREN, MET DE KOSTBARE VONDST

De man van staal

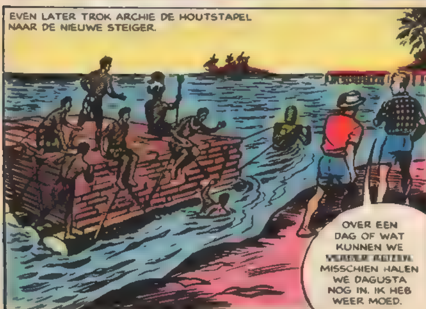

DE INKTVIS ZWOM DE KREEK BINNEN, ARCHIE HAALDE HET LOKAAS UIT HET WATER.
MOOI ZO! DE REST KOMT WEL IN ORDE.

ALSOF HET KIEZEL-STEENTJES WAREN RAAPTE ARCHIE EEN PAAR ROTSBLOKKEN OP.
ARCHI

HIJ GOOIDE ZE IN DE NAUWE OPENING VAN DE KREEK.

DE EILANDERS DANSTEN VAN VREUGDE, TOEN ZE HET MONSTER GEVANGEN ZAGEN.
DE MAN VAN STAAL IS ONOVERWINNELIJK. DE ZEEDUIVEL KAN NOOIT MEER TERUG NAAR ZEE'
VOORTAAN ZIJN WE VEILIG VOOR NAGADE.

NU KON ARCHIE ZIJN AANDACHT WEER AAN HET HOUT WIJDEN.
[redacted] EENS KIJKEN HOE HIJ HET HOUT INHAALT'
HIJ IS KAMPIOEN LASSO-WERPER EN OVERWINNAAR VAN NAGADE. HIJ KAN ALLES..

EVEN LATER TROK ARCHIE DE HOUTSTAPEL NAAR DE NIEUWE STEIGER.
OVER EEN DAG OF WAT KUNNEN WE [redacted] MISSCHIEN HALEN WE DAGUSTA NOG IN. IK HEB WEER MOED.

NIEMAND MERKTE DAT TAGI, DE HANDLANGER VAN DAGUSTA, VOOR VERDER OPONTHOUD ZORGDE DOOR DE ROTSBLOKKEN WEG TE DUWEN, DIE DE BAAI VOOR NAGADE AFSLOTEN
EERST NAGADE BEVRIJDEN. JE ZULT EENS ZIEN HOE DE MAN VAN STAAL DAN UITGEJOUWD WORDT. WAT ZULLEN ZE MOETEN BOETEN VOOR HUN MISDAAD'

Katy knapt het wel op

CROWLEY HAD DE VOET-ZOEKER AAN KARELTJE GE-GEVEN, DIE ERG GEBETEN WAS OP DE JACKSONS DAT KWAM CROWLEY GOED VAN PAS, WANT HIJ WILDE VOORKOMEN DAT KATY DE WEDSTRIJD ZOU WINNEN, WAARMEE DE OLMENHOVE [redacted] BLIJVEN. VERLOOR KATY DAN KON CROWLEY DE OLMENHOVE GOEDKOOP IN HANDEN KRIJGEN

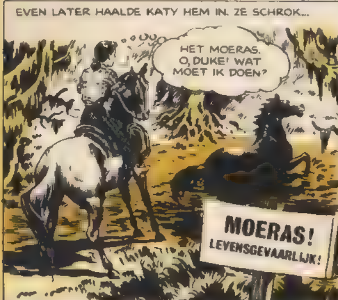

KATY LIEP NAAR DE STAL MET ANGSTIGE VOOR-GEVOELENS
IK MOET HEM ZIEN TE VANGEN. BLIJF HIER, JONGENS: IK KOM GAUW TERUG.
ARME DUKE. HAAL HEM MAAR GAUW, KATY

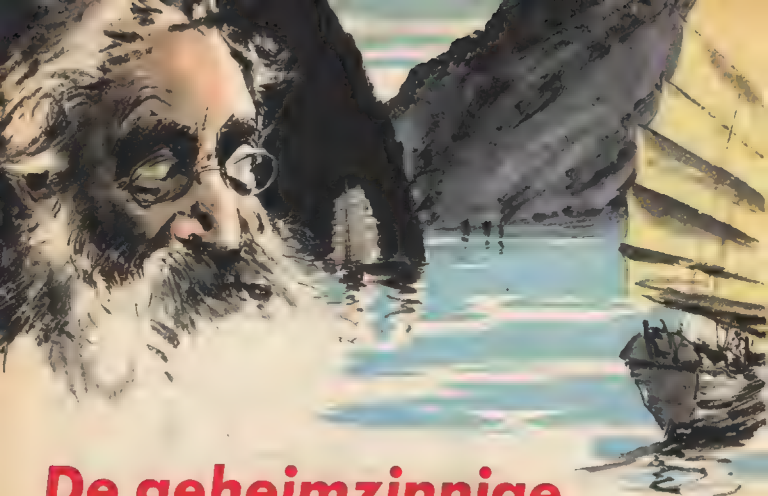

DUKE LIEP IN ONTEMBARE VAART NAAR HET DAL, WAAR GEVAAR DREIGDE.

EVEN LATER HAALDE KATY HEM IN. ZE SCHROK...
HET MOERAS. O, DUKE! WAT MOET IK DOEN?
MOERAS!
LEVENSGEVAARLIJK!

KATY DACHT VLUG NA: ZE MAAKTE DE TEUGELS LOS EN GOOIDE ZE ALS EEN LASSO NAAR DUKE.
TREKKEN, TOE MAAR! ZACHTJES AAN..

NIETS VERMOEDEND VAN HET GEVAAR WAARIN DUKE VERKEERDE, ONTDEKTEN DE KINDEREN IN DE WEI..
KIJK EENS, DIDI, HIER IS DUKE VAN GESCHROKKEN. EEN VOETZOEKER!
WIE IS ER NOU ZO GEMEEN? WAS DUKE MAAR VAST TERUG ALS KATY HEM NIET VINDT..

TOEN VOND DIDI BIJ HET HEK EEN PAKJE, DAT KARELTJE IN ZIJN HAAST VERGETEN HAD.
KIJK EENS WAT HIER LIGT. EEN PAK VOL VOETZOEKERS. WIE KAN DAT HIER GEBRACHT HEBBEN?

De geheimzinnige professor Brand

Met tekeningen van
Frans Lommers

door Mary Fitt

KORTE INHOUD: De wezen Marjan en Peter Arends krijgen in Sjanghai, waar zij bij de familie Dupré wonen, bezoek van professor Brand. Deze wil zijn oudoom Theophilus opsporen, die lang geleden bij de opiumbestrijding in China is verdwenen en een grote schat moet bezitten; zijn enige aanwijzing is de helft van een kaart, waarvan de jonge Arendsen de andere helft hebben. Zij worden ontvoerd en als Chinezen vermomd varen zij de Jangtse op met een schip, waarvan zij de bemanning Nummer Een, Twee en Drie noemen. Zij ontsnappen echter en gaan te voet naar de grot T'ai Pi, waar de schat moet liggen, bewaakt door een oude monnik. Na veel avonturen vinden zij de grot; de oude monnik blijkt oom Theophilus te zijn.

12

De grijsaard gaf geen direct antwoord. „Ik zal nooit iemand de geheime bergplaats verraden," zei hij zacht. „Dan zou de afgunst weer opsteken. Nee, niemand mag de schat ooit terugvinden."

„Maar misschien zal hij proberen u tot spreken te dwingen," voerde Peter aan. „Daar is hij best toe in staat."

De oude man glimlachte bitter.

„Niemand kan mij ergens toe dwingen," zei hij.

De kinderen betwijfelden het. Ze dachten aan de onverzettelijkheid waarmee de professor het spoor naar T'ai Pi had gevolgd, maar zeiden niets.

Oom Theophilus is erg aardig, dacht Peter voordat hij in slaap viel. Maar hij mag wel een beetje oppassen voor Baardmans. Ik geloof dat hij hem al even erg onderschat als wij in het begin.

De volgende morgen werden ze al vroeg gewekt door professor Brand. Oom Theophilus sliep nog.

„Kom mee," zei de professor op gedempte toon. „Ik ben al meer dan een uur op. Het is beter dat we niet afhankelijk zijn van de goedheid van mijn oudoom. Gelukkig heb ik een familie ontmoet, die me uitnodigde om te komen ontbijten."

Marjan knikte instemmend.

„Dat is een heel goed idee, professor. Oom Theophilus lijkt me erg arm."

„Dat lijkt hij, ja," zei de geleerde grimmig. „Maar vergeet niet dat hij een schat bezit."

Hij liep voor de kinderen uit de helling af. Maar Peter en Marjan hadden de lange wandeling van de vorige dag nog in de benen zitten en hun lege maag begon al gauw te knagen

„Wat is het ver," mompelde Peter hongerig.

De professor hoorde het.

„We zijn er bijna," verklaarde hij. „Maar er is nog een kleine moeilijkheid. Misschien verkeert die Chinees in de veronderstelling dat ik alleen kom. Als we dan met zijn drieën komen aanzetten, denkt hij natuurlijk dat we misbruik maken van zijn gastvrijheid. Daarom lijkt het me beter dat ik eerst een van jullie mee naar binnen neem en de ander later kom halen. Dan heb ik even de tijd om het uit te leggen."

Hij knikte hen toe, alsof hij hen van zijn

standpunt wilde overtuigen en liep door.

,,Het kan me niet schelen, wie van jullie het eerst meegaat," riep hij over zijn schouder.

,,Laat mij maar gaan," fluisterde Peter ,,Het is niet uitgesloten dat hij ons in de val wil lokken. Als dat waar is, moet je er meteen vandoor gaan en om hulp roepen Iedereen in de buurt houdt van oom Theophilus. Ik heb zo'n gevoel dat we onder de Chinezen veiliger zijn dan onder de hoede van professor Brand."

Hij liep haastig achter de geleerde aan Marjan volgde voorzichtig op enige afstand.

Ze zag de professor en haar broer een eenzame hut binnengaan Behoedzaam sloop ze naderbij. Plotseling ging de deur weer open en stond de geleerde op de drempel.

,,Kom maar," zei hij ongeduldig. ,,Ik had heus wel in de gaten dat je ons stiekem achternakwam Maar deze Chinezen zijn erg aardige mensen. We hadden ons achteraf geen zorgen behoeven te maken Ze zijn bijzonder gastvrij."

Marjan geloofde er geen woord van, dat hij haar al die tijd in de gaten had gehouden. Maar hij was echt een man om zulke dingen te weten zonder ze te zien. Hij was erg sluw en scheen aan te voelen wat andere mensen gingen doen nog voordat ze ertoe hadden besloten. Dat was de verklaring waarom hij hen tot nu toe steeds een slag vóór was geweest.

De professor bleef niet op haar staan wachten. Hij had zich al weer omgedraaid en was terug naar binnen gegaan. Marjan stond nog een ogenblik naar de gesloten deur te staren Toen nam ze een besluit en stapte eveneens naar binnen.

De adem stokte in haar keel.

Haar broer zat met een dik touw aan een stoel vastgebonden. Behalve hij en de professor was er niemand te zien. Ze wilde een kreet slaken, maar de geleerde greep haar bij de polsen en trok haar verder naar binnen.

,,Ga niet gillen, meisje," zei hij ,,Je kunt beter praten. Welk geheim is er aan de zijden landkaart verbonden?"

Marjan probeerde wanhopig hem zo kalm mogelijk aan te kijken

,,Waarom moet u dat nog weten? U hebt uw oudoom toch gevonden. Hij weet precies waar de schat ligt."

,,Ik wil zeker zijn dat hij me niet om de tuin leidt," viel de professor haar bars in de rede ,,Ik ben minder dom dan jullie nog steeds denken Vannacht heb ik jullie gesprek met mijn oom afgeluisterd Ik weet dat hij me de plaats van de schat niet gemakkelijk zal verraden Daarom moet jij het me vertellen "

,,Dan kunt u lang wachten," zei Marjan ijzig

De professor wierp een veelbetekenende blik op Peter.

,,Je zult wel moeten spreken, als je niet

„Ga niet gillen, meisje,"
zei hij.

Ze doken weg in het lage kreupelhout, dat langs de helling groeide.

wilt dat ik je net zoals je broer behandel. Ik ben niet van plan me nu nog te laten dwarsbomen. De schat behoort mij toe. Ik heb niet alles zo zorgvuldig uitgestippeld om hem nu nog aan die oude dwaas te laten."

De ogen van Marjan gingen heel wijd open

Ineens begreep ze alles. Ze staarde naar Peter en las in zijn ogen dat hij het nu ook wist. De laatste woorden van de professor spookten in haar hoofd na en de tranen schoten haar in de ogen

„U hebt alles dus in elkaar gezet," fluisterde ze

Professor Brand knikte

„Inderdaad," zei hij triomfantelijk. „Al voordat ik jullie bij mijnheer Dupré kwam opzoeken."

„En het was dus allemaal gelogen," ging Marjan bijna huilend verder. „U hebt Li Wen-fan zelf opdracht gegeven om ons te ontvoeren."

„Goed geraden!"

„U zelf was helemaal niet ontvoerd! U deed alleen maar alsof en betaalde die Chinezen om mee te doen."

„Juist," zei de professor kalm.

„Daarom konden we zo gemakkelijk ontsnappen," bedacht Marjan verbitterd „U hebt ons helemaal niet geholpen. Het was allemaal van tevoren afgesproken."

„Nee, dat niet," verklaarde professor Brand spottend. „Ik was wel degelijk bezorgd voor jullie. Natuurlijk had ik je gemakkelijk ergens achter kunnen laten Maar net op tijd ontdekte ik dat jullie iets over de schat wisten, dat mij onbekend was." Hij boog zich over Marjan heen „Voor de dag ermee," zei hij zacht. „En probeer me niet meer wijs te maken, dat het je ontschoten is. Je weet het nog heel best."

Marjan dacht vertwijfeld na.

Ze kon de doortrapte professor onmogelijk vertellen dat ze evenmin iets bijzonders over de kaart wist als Peter of hijzelf Hun enige kans was het verhaaltje dat ze hem op de mouw hadden gespeld, vol te houden. Koortsachtig werkten haar gedachten. Toen wist ze, wat ze moest zeggen.

„Het was die Chinese legpuzzel," verklaarde ze zacht.

De ogen van de geleerde vernauwden zich.

„Wat is daarmee aan de hand? Ik herinner me dat je daar al iets over hebt verteld. Was dat niet, toen ik 's avonds bij de heer en mevrouw Dupré op bezoek kwam?"

Ze knikte. De professor werd ongeduldig en schudde haar heen en weer

„Vooruit, ga verder! Wat heeft die puzzel met de zijden kaart te maken?"

„Dat weet ik niet," zei Marjan. De gedachte dat dit volkomen in overeenstemming was met de waarheid, amuseerde haar en deed haar een ogenblik vergeten dat Peter en zij in gevaar verkeerden. „Vader vertelde ons dat hij de zijden doek opgevouwen in de doos van de puzzel had gevonden. „Als er iets waar is van het verhaal over de verborgen schat, dan levert de puzzel de sleutel tot het geheim," zei hij. „Pas als je de stukjes op de juiste manier in elkaar hebt gepast, weet je hoe je de kaart moet lezen." "

De ogen van de professor fonkelden.

„En waar is die puzzel nu?"

„Thuis," antwoordde Marjan met een glimlach.

Zijn gezicht drukte een verschrikkelijke woede uit

„En destijds vertelde je me, dat je hem in Sjanghai had."

„Dat zei ik zo maar," zei Marjan. „Als het zo was, dan had ik hem toch wel meteen laten zien, samen met de andere dingen uit het kastje van vader."

De professor week achteruit. Zijn gele huid was donkerrood geworden en hij ademde zwaar.

„Goed!" riep hij met verstikte stem. „Daarmee maak je het alleen maar erger voor jezelf. Ik krijg de schat toch wel te pakken!"

Hij greep een touw en bond het meisje op een stoel vast Met een laatste wraaklustige blik op de kinderen verdween hij naar buiten

Peter sprak het eerst, toen ze alleen waren achtergebleven. Hij spuwde de prop uit, die de professor in zijn mond had geduwd, en zei op gedempte toon: „Ik kan wel op mijn stoel tot vlak bij jou hobbelen, Marjan Dan maak ik je touwen los. Bij de padvinders hebben ze me precies geleerd, hoe je zo iets moet aanleggen."

Toen hij de armen van zijn zusje had vrijgemaakt, bukte ze zich en begon de touwen om haar enkels los te knopen. Daarna bevrijdde ze haar broer. Peter keek grimmig naar buiten in de richting waarin de professor was verdwenen

„Hij denkt dat hij het gewonnen heeft, die schurk. We hebben ons in hem vergist, Marjan. Maar hij onderschat ons ook."

Marjan wreef haar pijnlijke polsen.

„Wat wil je dan doen, Peter?"

„Om te beginnen mogen we hem geen minuut meer uit het oog verliezen," stelde Peter vast. „Als we eenmaal weten wat hij van plan is, kunnen we een geschikt moment afwachten om hem te overmeesteren. Hij denkt dat hij niets meer van ons te vrezen heeft, omdat hij een paar kinderen tegenover zich heeft, maar wij zijn met zijn tweeën en hij is maar alleen. Bovendien staat oom Theophilus aan onze kant en dus kunnen we rekenen op de steun van de Chinezen hier uit de buurt."

„We weten niet eens, waar de professor naar toe is gegaan," merkte Marjan mismoedig op

„Dat is niet moeilijk te raden. Natuurlijk naar zijn oudoom. Die weet waar de schat ligt verborgen. Als Baardmans erin slaagt om oom Theophilus aan het praten te krijgen, heeft hij zijn doel bereikt."

Ondanks het gevaar waarin ze zich bevonden, barstte hij in lachen uit

„Je had hem mooi te pakken met dat verhaaltje over die puzzel, Marjan! Hij was volkomen overbluft. Ik dacht even dat hij van nijd uit elkaar zou springen!"

Zonder veel moeite vonden ze het pad naar de grot van oom Theophilus terug.

„Pas op!" siste Peter plotseling. „Daar staat hij!"

Ze doken weg in het lage kreupelhout, dat langs de helling groeide Professor Brand en zijn oudoom stonden roerloos tegenover elkaar. Nu zagen de kinderen duidelijker dan ooit het verschil tussen de beide mannen. Ze droegen allebei een lange baard, maar die van de monnik paste volkomen bij zijn hele, waardige verschijning. Bij de professor leek hij op een masker, waarachter hij zijn duistere plannen uitbroedde

Ze hoorden oom Theophilus diep zuchten

„Onmogelijk," zei hij met zachte maar vaste stem. „Ik heb besloten nooit aan enig levend wezen de plaats van de schat te vertellen."

„Dat zul je wel, oom," sprak de professor. Hij boog zich dreigend naar de ander over. „Ik weet zeker dat je op de duur zult praten!"

De monnik schudde het hoofd.

„Nooit. En noem me niet je oom. Je bent een vreemde voor me."

Professor Brand liet een akelig lachje horen

„Waar zijn de kinderen?" vroeg hij, huichelachtig om zich heen kijkend.

„Dat weet ik niet," antwoordde de kluizenaar. „Ik vermoed dat ze zijn gaan wandelen."

„Dan zal ik het je vertellen," zei de professor. „Ze zitten ergens zwaar geboeid in een verlaten hut. En als je me niet onmiddellijk de plaats wijst waar de schat verborgen ligt, dan zullen ze er nooit meer vandaan komen. Het hangt helemaal van u af of ze ooit het daglicht nog zullen zien."

De kluizenaar liet zijn gekruiste armen zinken.

„Dan heb ik geen keus," sprak hij met trillende stem. „Ik geloof dat je nu de waarheid spreekt. Maar hoe kan ik zeker weten dat ze nog in leven zijn?"

„Omdat ik er veel te veel belang bij heb, dat hun voorlopig niets overkomt," zei de professor grinnikend. „Als jij me bedriegt, kan ik altijd hen nog dwingen me de plaats van de schat te wijzen Ze weten iets, dat me vroeg of laat toch op het goede spoor zal helpen."

De grijsaard trok niet begrijpend de wenkbrauwen op. Toen zei hij met een stem vol verachting: „Wees niet bang; ik zal niet proberen je te misleiden. Maar helaas ben ik te oud om zonder steun te lopen. De plaats van de schat is hier ver vandaan. Je zult me dus moeten ondersteunen of een stok voor me moeten zoeken "

„Ik zal je wel een arm geven, oom," zei de professor met een sluw lachje. „Een stok is te gevaarlijk. Je bent oud, maar je zou me kunnen verrassen. We zijn van een sterke familie, jij en ik."

Hij sloeg zijn arm om de kluizenaar heen en hielp hem de helling af. „En bega geen dwaasheden," zei hij, ineens weer ijzig koud. „Denk aan de kinderen. Ze zijn in mijn macht. Als je om hulp roept of me om de tuin leidt, zul je hen niet levend terugzien "

„Kom mee," fluisterde Peter.

Ongemerkt slopen ze achter de twee mannen aan. Oom Theophilus liep zo langzaam, dat ze telkens even moesten wachten om de afstand tussen hen en de beide mannen niet te klein te laten worden Het pad liep met een grote boog van de weg af en lange tijd wisten ze op geen stukken na waar ze zich bevonden. Toen onderdrukte Marjan een uitroep van verbazing.

„De waterval!" zei ze zacht

Ze stonden voor de afgrond, waar ze de dag tevoren de blinde man en de kleine jongen hadden ontmoet. Van de andere kant van het riviertje gezien zag de waterval er heel anders uit. Het was niet zo vreemd dat ze het landschap niet onmiddellijk hadden herkend, want de weg die ze gisteren hadden gevolgd, lag nu aan de overzijde van het water, hoog boven hen.

„Ben je nog steeds van plan je van mijn schatten meester te maken?" vroeg hij bevend.

Vlak bij het water bleef de oude kluizenaar staan.

„Ben je nog steeds van plan je van mijn schatten meester te maken?" vroeg hij bevend

De professor greep hem nog wat steviger bij de arm. „Natuurlijk," zei hij vol hebzucht.

„Dan komen de gevolgen voor je eigen rekening," sprak de monnik zacht. „Laat mij nu met rust. Ik wil alleen zijn met mijn gedachten."

„Geen sprake van!" viel de professor korzelig uit. „We hebben al te veel tijd verloren." Hij keek om zich heen en werd rood van drift. „Wat heeft dit trouwens te betekenen? Het is dezelfde weg, waarlangs we T'ai Pi hebben bereikt!"

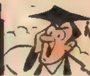
„Als je je hebzucht wilt bevredigen, behoeven we niet verder te gaan," zei oom Theophilus minachtend. „Je hebt gevonden wat je zocht. Achter dit water bevindt zich een kleine grot. De waterval onttrekt hem aan het gezicht, maar hij is zo groot, dat een man er rechtop in kan staan. Daar zul je de schat vinden."

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het liefste studentje ter wereld

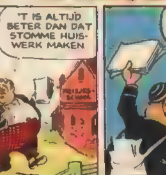

BILLIE WILDE ALLEEN MAAR IN DE KEUKEN KOMEN!

INTUSSEN HAD BESSIE OOK HARD GEWERKT

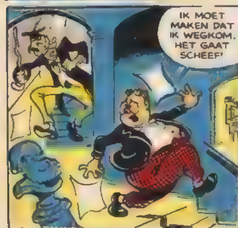

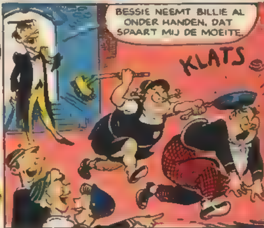

Meer macht dan de koning

Frederik de Grote, koning van Pruisen, bezocht op een van zijn vele reizen eens een dorpsschool. De onderwijzer van de klas, waarin Frederik enige tijd de lessen volgde, schonk echter nauwelijks aandacht aan de koning. Hij deed zelfs alsof deze helemaal niet bestond en ging gewoon door met les geven alsof er niets bijzonders aan de hand was. Frederik de Grote was eerst verbaasd, maar werd tenslotte woedend over de onverschilligheid van de onderwijzer. Nadat de leerlingen dan ook waren vertrokken, stoof de koning woedend op en gaf de arme onderwijzer er flink van langs. Tenslotte vroeg Frederik hem waarom hij zo onbeleefd tegenover hem was geweest.

„Sire," zei de onderwijzer, „ik heb een lastige klas, waarin het erg moeilijk is om orde te houden. Als ik die deugnieten had laten merken, dat er iemand op de wereld is, die meer macht heeft en meer te vertellen heeft dan ik, had ik nimmer meer orde kunnen houden." De Pruisische koning, die veel gevoel voor humor had, schoot daarop hartelijk in de lach en had daarna nog een vriendelijk en vrolijk onderhoud met de onderwijzer.

Een kostbaar stuk touw

„Laat dat touw liggen!"

Terry draaide zich om, toen hij dat bitse bevel achter zich hoorde. De zware rol touw, die hij juist aan boord van zijn boot de *Zephyr* wilde gooien, viel op de kade van de kleine jachthaven in de Pottersbaai.

Tegenover Terry stond Dolf Fisser, een stoere kerel. Achter Dolf wiegde diens schip de *Blauwe Vogel* op de golven. Fissers gezicht was van woede vertrokken. Terry werd rood van kwaadheid.

„Je bent te brutaal, Fisser," antwoordde hij. „Hoepel op."

En terwijl hij dit zei, bukte hij zich om de rol touw weer op te rapen. Maar op hetzelfde ogenblik stortte Dolf Fisser zich op Terry, die stomverbaasd was. Wat mankeerde die knaap plotseling?

Juist toen Fisser zijn vuist uithaalde om Terry een klap te geven, bukte deze zich, met opgeheven arm om de slag af te weren. Dolf struikelde over het touw op de kade en viel languit. Briesend van woede sprong hij op. „Dat doe je met opzet," riep hij uit, „daar zal ik je voor krijgen."

Voorzichtiger nu kwam hij weer op Terry af. Deze liep langzaam achteruit. Hoe kon iemand zo'n drukte maken over een stuk touw?

„Wat is er aan de hand?" riep iemand achter Terry. Deze herkende het stemgeluid van zijn broer David.

Dolf Fisser aarzelde even, draaide zich toen om en riep naar de *Blauwe Vogel*. „Max! Joop!"

Twee hoofden kwamen te voorschijn.

Maar ook op de *Zephyr* bleef het niet rustig. David was op de kade gesprongen en een seconde later volgde een tweede jongen, Tom.

Voordat iemand had begrepen wat er aan de hand was, waren de zes mensen in een hevig gevecht gewikkeld. Het was duidelijk dat Terry, David en Tom het onderspit hadden moeten delven, als er niet plotseling iemand tussenbeide was gekomen. Het leek wel een lawine! Dolf Fisser en zijn twee vrienden vlogen alle kanten op en lagen even later verbaasd op de grond naar de blauwe hemel te kijken.

Terwijl zij traag opkrabbelden, keek de vreemdeling lachend toe. IJlings verdwenen de drie mannen naar de *Blauwe Vogel*.

„Dank u wel," riep Terry uit en hij schudde de onbekende helper de hand. „Als u niet tussenbeide was gekomen, hadden we eraan moeten geloven."

„Dat zag ik," antwoordde de man rustig.

„Waar ging het eigenlijk om?" vroeg David nu. „Het eerste dat ik zag, was, dat Fisser jou aanviel."

„Ik begrijp er niets van," zuchtte Terry. „Ik kwam er aan met een klos nieuw touw voor de *Zephyr* en ik wilde hem net in de boot gooien, toen Fisser zich ermee bemoeide en zei dat ik hem neer moest leggen."

Hun redder luisterde aandachtig toe. Het was een tamelijk kleine man, maar aan zijn armen te zien was hij zeer gespierd. Dat hadden de drie mannen van

„Ik had gelijk," zei hij dreigend. „Die knaap zit achter ons aan."

de *Blauwe Vogel* trouwens wel gemerkt.

„Laten we in de boot gaan," stelde David voor. „Ik was juist aan het thee zetten. Dan kunnen we er eens over praten."

Ze begonnen langs de steile ijzeren trap naar beneden te klauteren. Tom kwam echter niet ver. Hij slaakte een kreet.

„Mijn arm," kreunde hij. „Als ik erop steun, doet hij pijn. Ik moet hem gekneusd hebben."

De vreemdeling betastte de pijnlijke arm

„Je zult naar een dokter moeten gaan, jongen," zei hij toen. „Je zult je arm een paar dagen niet kunnen gebruiken."

De drie jongens keken hem angstig aan.

„Maar. . . maar de wedstrijd?" vroeg Tom. „Hoe moet dat dan met de wedstrijd? Ik kan de jongens toch niet in de steek laten?"

Terry legde uit, dat zij met z'n drieën hadden ingeschreven voor de Vuurtorenwedstrijd, met hun jacht de *Zephyr*.

„We hebben dit jaar goed gezeild en als we deze wedstrijd winnen, krijgen we de beker," vulde David aan en hij trok een lelijk gezicht in de richting van de *Blauwe Vogel*.

„Misschien was dat wel de bedoeling van Fisser," zei Tom plotseling. „Zijn jacht doet ook mee aan de kampioenschappen. Misschien wilde hij ons wel uitschakelen."

„Nou, nou," zei Terry kalmerend. „Fisser is een harde kerel, maar zover zal hij toch niet gaan. Tot nu toe heeft hij nog niet veel belangstelling voor de wedstrijd gehad. We hebben hem al een paar keer verslagen, hoewel hij makkelijk had kunnen winnen"

Het geluid van een motor drong tot hen door. Vlak bij de kade stopte een lichte vrachtwagen. De chauffeur haalde uit de laadbak een grote rol touw en legde die voorzichtig op de grond

„Nu is 't me duidelijk," riep David uit. „Fisser had touw besteld en toen hij jou met een nieuwe rol zag sjouwen, dacht hij dat jij het wilde stelen."

Het leek een goede uitleg, maar het gezicht van de vreemdeling stond nadenkend. Met zijn ogen halfdicht keek hij naar de vrachtwagenchauffeur, terwijl deze naar de *Blauwe Vogel* liep.

„Ik vraag mij af. . ." mompelde hij in zichzelf. „Ik vraag mij af. . ."

Tom keek treurig, terwijl hij uit de spreekkamer van de dokter kwam, met zijn arm in een doek.

„Het spijt mij, jongens," vertelde hij zijn broers, „maar ik mag absoluut niet meedoen. Ik kan mijn arm niet gebruiken."

De bemanning van de *Zephyr* was nu in een moeilijk parket. Het was onmogelijk nu nog iemand in de plaats van Tom te krijgen, want iedereen, die zij kenden, had ingeschreven voor de wedstrijd.

„Misschien kan ik helpen?" vroeg hun redder, die met hen was meegegaan naar de dokter. „Ik heb weleens gezeild en als we eerst een oefentochtje maken, zal het wel gaan."

„Dat zou fijn zijn," riep Terry uit. „Als u net zo goed kunt zeilen als vechten, hebben we de beker al gewonnen."

Pas nu, ofschoon ze het gevoel hadden elkaar al jaren te kennen, stelde de vreemdeling zich voor. Hij heette Ray Archer.

Met Terry en David ging Ray mee naar het jacht om het oude tuig te vervangen door het nieuwe touw; toen zijn vingers handig de touwen knoopten en splitsten, zagen de twee jongens al spoedig dat Ray een echte zeeman was.

Dat werd nog duidelijker, toen ze het zeegat uit gingen voor een oefentocht. Ray hanteerde zeilen en roer met groot gemak, de samenwerking met hem ging uitstekend.

„Dat gaat goed," juichte Terry. „We zullen de andere boten eens wat laten zien!"

Nadat de *Zephyr* weer gemeerd was, zette David een pot thee en terwijl ze rustig op het dek zaten te drinken, legde Terry uit waarom zij zo graag de wedstrijd wilden winnen.

„De *Zephyr* is een nieuw soort boot, die heel goedkoop gemaakt kan worden en die zeer geschikt is voor flinke tochten. Als wij de wedstrijd winnen, is dat een prachtige reclame. Mijn vader heeft de boot namelijk ontworpen."

„De *Blauwe Vogel* is maar een heel klein beetje sneller," voegde David eraan toe. „Vooral bij een lichte bries. Maar het is voor ons een geluk, dat de wedstrijd op diep water wordt gehouden." En hij vertelde verder dat vroeger in het seizoen Fisser de meeste wedstrijden had gewonnen; die waren langs de kust gehouden. Maar als de race op volle zee was, zoals nu, had hij niet veel kans.

„Volgens mij kan niemand van Fissers bemanning goed navigeren," verklaarde Terry. „Ik heb ze in alle mogelijke richtingen zien verdwijnen."

„O ja?" vroeg Ray vol belangstelling. Even leek het alsof hij iets wilde zeggen, maar hij zweeg. In zijn hoek gedoken zat hij nadenkend voor zich uit te kijken, nauwelijks luisterend naar wat de twee broers verder zeiden.

Toen later op de middag David en Terry in de richting van het dorp verdwenen, was er niemand van de *Blauwe Vogel* te zien. De twee jongens zouden echter verbaasd geweest zijn, als zij hadden gezien wat Ray deed. Nauwelijks waren ze verdwenen of hij haastte zich naar de *Blauwe Vogel*. Snel en geruisloos klauterde hij aan boord.

„Is er iemand?" riep hij Er kwam geen antwoord. Ray keek of er iemand op de kade was te zien en bekeek vervolgens het jacht eens goed. Het was duidelijk te zien, dat de boot duurder was dan de *Zephyr*. Ray ontdekte alle mogelijke nieuwe snufjes. Bovendien waren de zeilen van nylon en niet van linnen zoals die van het jacht van David en Terry. Dat scheelde al heel wat bij het zeilen. . .

Terwijl hij iets uit zijn zak haalde, dook Ray het trapje naar het vooronder af. Handig scharrelde hij wat met het slot van de deur, die al spoedig openging. Hij verdween naar binnen. Toen hij na een paar minuten naar buiten kwam, stond zijn gezicht zorgelijk.

Vijfhonderd meter verder in een huis, van waaruit men de hele baai kon overzien, liet Dolf Fisser langzaam zijn verrekijker zakken, die hij had gericht op de *Blauwe Vogel*.

„Ik had gelijk," zei hij dreigend. „Die knaap zit achter ons aan." Hij wendde zich tot zijn vrienden.

„Max," gromde hij, „we moeten zorgen dat hij ons morgen niet achterna kan komen."

„Laat dat maar aan mij over," antwoordde Max. „Ik weet wat ik moet doen"

Terry keek nieuwsgierig naar het koffertje, dat Ray had meegebracht. Het was maar een korte wedstrijd — dertig kilometer naar de vuurtoren en dan terug. Daarvoor had je toch geen bagage nodig?

Maar hij had geen tijd zich lang te verbazen, want hij was druk bezig de *Zephyr* tussen de andere schepen door naar de startlijn te loodsen om te proberen een gunstige positie ten opzichte van de wind te krijgen.

„Kijk uit voor die boot!" waarschuwde Ray. „Hij wil je de wind uit de zeilen nemen."

Dank zij de waarschuwing kon Terry de andere boot omzeilen en op tijd de startlijn bereiken.

Vlak achter de *Zephyr* vloog de *Blauwe Vogel* over de lijn. Al dadelijk lag de boot van Fisser voor, hoewel de zeilen van de *Zephyr* bol stonden in de wind.

„De *Zephyr* is traag vandaag," merkte Terry op. „Ik begrijp het niet. Er moet iets fout zitten."

De boten kwamen uit de luwte van het land en de wind werd krachtiger. De *Zephyr* won aan snelheid. Een witte kam schuim maakte achter het roer een lange streep over het water.

„Dat lijkt er meer op," grinnikte David, maar op hetzelfde ogenblik kraakte het scheepje. Een golf overspoelde het en de *Zephyr* lag stil...

„Wat is er nu aan de hand," riep Terry uit.

Zijn eerste gedachte was, dat de touwen geknapt waren. Maar de mast stond nog overeind. De zeilen klapperden nog in de wind.

„We zitten aan de grond," riep David uit, maar Ray hoorde het al niet meer. Hij was overboord gedoken. Toen hij weer boven water kwam, stond zijn gezicht grimmig. In zijn hand hield hij een stuk touw.

„Pak aan," zei hij. David en Terry begonnen aan het touw te trekken en Ray was juist weer aan boord geklommen, toen een klein anker boven water verscheen.

„Dat zat aan jullie roer gebonden," zei Ray. „Het koord was natuurlijk eerst opgerold en met een dun touw vastgebonden. Toen je flink snelheid had, brak dat en het ankertje kreeg vrij spel."

„Wie kan dat gedaan hebben?" vroegen Terry en David tegelijkertijd.

„Dolf Fisser," antwoordde Ray.

„Zo wilde hij dus de wedstrijd winnen," zei Terry dreigend. „Maar we zullen hem eens wat laten zien."

„Dat zullen we zeker," antwoordde Ray en hij lachte geheimzinnig. „We moeten achter hem aan, dan kunnen we wat beleven." Hij haalde zijn koffertje te voorschijn en opende het. Er waren geen kleren in zoals Terry had gedacht, maar een groot nylon zeil, fel oranje van kleur.

„Laten we eens kijken hoe snel we van zeil kunnen veranderen," zei hij, „maar we moeten ervoor zorgen, dat Dolf Fisser niets ziet. We zullen hem verrassen."

En opnieuw speelde een geheimzinnig lachje om zijn mond, maar de twee jongens merkten het niet.

Er waren verscheidene boten tussen de *Blauwe Vogel* en de *Zephyr*. Het was dan ook niet waarschijnlijk dat Fisser en zijn vrienden iets merkten van de verandering op de *Zephyr*.

„Het zou ons niet veel moeite kosten hem nu in te halen." Terry's stem klonk wraakzuchtig, maar Ray vroeg hem er nog even mee te wachten. Toen, plotseling, terwijl de *Blauwe Vogel* nog maar een stip aan de horizon was, slaakte Ray een kreet.

„Erop af, jongens!" En in volle vaart stoof de *Zephyr* over de golven.

„Er komt een schip op de *Blauwe Vogel* af," wees David en ook Terry zag het.

De *Blauwe Vogel* wendde de steven naar het vreemde schip — een groot vissersschip, dat aan de mast een kleine wimpel had wapperen, ten teken dat de netten uitgegooid waren.

De *Zephyr* was intussen zo dichtbij gekomen, dat zij Dolf en zijn vrienden duidelijk konden zien; ze zagen ook een paar grote langwerpige kisten. Niemand aan boord van de *Blauwe Vogel* had het scheepje van Terry nog gezien. De mannen waren te druk bezig.

Met een handige beweging zeilden zij achter de vissersboot om.

„Had ik het niet gedacht?" riep Ray uit. De jongens keken hem niet begrijpend aan. Had hij verwacht dat Fisser naar het vissersschip zou gaan? Maar op hetzelfde ogenblik dachten zij dat ze droomden. Aan boord van de *Blauwe Vogel* hadden Max en Joop een van de kisten opgetild en hem overboord gegooid.

„Natuurlijk!" riep Ray nu uit. „De kisten komen terecht in het net, dan kunnen de vissers ze ophalen en de buit is binnen."

„De buit?" vroeg Terry verbaasd.

„Ja," antwoordde Ray kortaf. „In die kisten zit goud."

De twee broers begrepen er nu niets meer van.

„Dolf Fisser is namelijk goudsmokkelaar," legde Ray kort uit. „Ik vertel jullie straks wel alles."

Intussen waren Max en Joop bezig met de tweede kist. Ray haalde uit zijn koffer een klein zwart kistje te voorschijn.

„Een zendertje," zei hij en hij drukte op een knop. „Een schip van de kustwacht wacht op mijn sein."

Terry en David volgden gespannen de gebeurtenissen, maar schrokken op, toen op het vissersschip een luide kreet klonk.

Bij de reling stonden drie mannen, die naar de *Zephyr* wezen. De mannen in de *Blauwe Vogel* waren nu ook gewaarschuwd. Haastig wierpen zij de ene kist na de andere in het water.

„Nu gaat het spel beginnen," bromde Ray; terwijl de laatste kist in de zee plonsde, zeilde hij af op een klein baken, dat in het water dreef.

Toen hij vlakbij gekomen was, gooide hij het roer om.

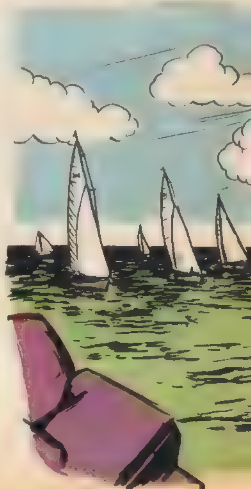
„Pak het beet," riep hij naar Terry en David. Deze gingen buiten boord hangen, grepen het bakentje en haalden het binnen boord. Het zat aan het net vast.

„Inhalen dat net!" commandeerde Ray en met veel moeite hesen de twee jongens het zware geval omhoog.

De mannen aan boord van de *Blauwe Vogel* keken lachend toe. Het zou nooit lukken! Per slot van rekening waren de vissers er ook nog...

„Wilt u dat net laten vallen," riep een luide stem over het water. Terry keek op. Op de brug van het vissersschip stond een grote man, kennelijk de kapitein, met een scheepsroeper aan zijn mond.

„Hijsen, jongens," riep Ray en hij liet het roer los om hen te helpen. Twee

kisten waren al aan boord. Nog twee dreven in het net.

Toen, alsof hij voelde dat er gevaar dreigde, keek David op. Het vissersschip had het net gekapt en was nu bezig te wenden. Onmiddellijk zag David het gevaar. Als zij niet uitkeken, zouden ze geramd worden en wat zou er dan van hun *Zephyr* overblijven ?. .

Hij sprong op het roer af en wendde eveneens de steven. Snel schoten de twee schepen op elkaar af en toen langs elkaar heen. Weer draaiden de beide schepen. De bemanning van het vissersschip stond bij de reling en grijnsde. Wat kon dat kleine zeilbootje nu tegen hun snelle motorboot beginnen ? De mannen van de *Blauwe Vogel* keken rustig toe. . .

David had echter intussen een plannetje gemaakt. Terwijl de boten weer op elkaar afstormden, trok hij de zeilen strak aan en juist op het ogenblik, dat de *Zephyr* en de visser met elkaar in botsing hadden moeten komen, liet hij de touwen vieren. Het zeilscheepje vloog vlak voor de boeg van de vissersboot langs, terwijl het zeil van de *Zephyr* met geweld over het dek schoof. De vissers vlogen links en rechts de lucht in.

De verwarring duurde echter niet lang. Vloekend en kreunend krabbelden de mannen overeind. Maar het was al te laat. In de hitte van het gevecht had niemand gemerkt, dat er een klein bootje was genaderd. De kustwacht. . .

Zowel aan boord van de vissersboot als aan boord van de *Blauwe Vogel*, die nog steeds in de omgeving cirkelde, heerste er dan ook grote ontsteltenis, toen een stem over het water schalde.

„Geeft u over. Hier is de kustwacht. Wij zijn gewapend." En terwijl Terry en Ray de laatste kist aan boord hesen, stapte een politieman aan boord van het vissersschip. Nog even leek het erop, dat de *Blauwe Vogel* zou ontsnappen, maar het jacht van de kustwacht was juist iets sneller.

Zo zeilden even later Terry, David en Ray terug naar het vasteland. Ze hadden de kisten afgegeven aan de kustwacht en beloofd later langs te komen om alles te vertellen.

„Maar hoe wist jij nou, dat die Fisser smokkelaar was ?" vroeg David aan Ray, nadat deze hem had gefeliciteerd met zijn prachtig geslaagde list.

„Hebben jullie je er nooit over verbaasd, dat ik zo vlot bij die vechtpartij tussen Terry en Dolf op de kade tussenbeide kwam ?" vroeg Ray nu op zijn beurt.

„Goed, ik zal het allemaal vertellen. Ik ben bij de douane en ik zit al een tijd achter Fisser aan. Gedurende enige maanden verdwenen er steeds grote hoeveelheden goud uit ons land naar het buitenland. Daar ligt de prijs voor goud namelijk hoger, zodat er goed aan verdiend wordt. Fisser kreeg het goud aan boord, verpakt in touw."

„Verpakt in touw ?" vroeg Terry verwonderd.

„Ja, midden in een groot kluwen. En nu begrijp je misschien ook waarom Fisser zo opgewonden werd, toen jij dat touw aan boord van de *Zephyr* wilde gooien. Het was een kostbaar stuk touw ! Hij verwachtte juist die dag een zending goud en dacht dat jij die te pakken had gekregen. Ik wist dat toen ook nog niet, maar het werd mij duidelijk, toen de tweede klos touw werd gebracht door de vrachtwagenchauffeur." Hij zweeg plotseling.

„Zeg, jongens, jullie moeten op je roer letten. Denk aan de wedstrijd !"

Terry haalde zijn schouders op. „Die winnen we toch niet meer," zei hij berustend, „we zijn aardig uit de richting."

„Maar de wind is van richting veranderd," merkte Ray op, „jullie maken net zoveel kans als de anderen."

„Het zou fijn zijn," zuchtte David, „als we nu ook nog wonnen." En hij trok de zeilen aan.

Terwijl de *Zephyr* als een vis het water doorkliefde, vertelde Ray verder.

„Ik had dus vermoedens en ben gisteravond eens aan boord van de *Blauwe Vogel* gaan kijken. Daar ontdekte ik vier lege kisten en de rol touw. Ze hebben het goud waarschijnlijk pas vanmorgen vroeg overgepakt. In ieder geval, ze hebben vermoedelijk ontdekt, dat ik aan boord was geweest, en daarom hebben ze 's nachts een anker aan je roer gebonden. Niet omdat zij de wedstrijd wilden winnen, maar ze wilden voorkomen dat ik erbij zou zijn, als ze het goud in het net van die visser gooiden. En dat is hun dus niet gelukt."

Ray grinnikte.

„We hebben de goudsmokkel dus eindelijk opgelost; zonder jullie hulp was me dat niet gelukt. Nu nog de wedstrijd."

Rays aansporing was niet vergeefs. Al spoedig ontdekten de jongens de zeilen van de andere wedstrijdzeilers en het duurde daarna niet lang of de *Zephyr* voer te midden van de andere scheepjes. Het oranje zeil deed het uitstekend.

De vuurtoren werd gepasseerd en de boten wendden hun steven naar de kust. Het laatste deel van de tocht lag voor de boeg. De *Zephyr* liet het ene schip na het andere achter zich en tenslotte passeerde het jacht van Terry en David als eerste de eindstreep. Ze hadden toch gewonnen. Terry glimlachte trots.

„Wat een dag," zuchtte hij. „De *Zephyr* is kampioen en we hebben een smokkelbende opgerold. . . Leve de *Zephyr* !"

De vuurtoren werd gepasseerd en de boten wendden hun steven naar de kust.

Vragen staat vrij

Welke is de langste?

Ad Keyzer in Steenbergen komt bij ons met een vraag, die bij andere mensen ook weleens ter sprake is gekomen. De vraag namelijk welke rivier de langste van de wereld is, de Nijl of de Mississippi. Ad schrijft dat hij de kwestie niet kan oplossen, omdat hij in verschillende boeken niet hetzelfde antwoord vindt.

Welnu, in het algemeen beschouwt men de Mississippi wel als de langste, maar dan wordt de zijrivier de Missouri erbij gerekend. Zoals je ziet op het kaartje is het dan wel ook een erg flinke zijrivier; de Mississippi is 6417 kilometer lang en stroomt door heel wat staten van Noord-Amerika.

De Nijl is iets korter, namelijk 6397 kilometer. Het scheelt dus niet veel.

Een damprobleem

Een van onze jonge lezers, A. van Esch jr. in Amsterdam-Oost, heeft ons geschreven over een moeilijkheid, waarover dammers het dikwijls niet eens kunnen worden. De situatie was als volgt:

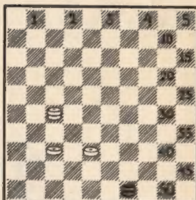
Wit heeft een dam op 27 en een steen op 37 en 38.

Zwart heeft een dam op 49.

Zwart is aan slag.

Nu is de vraag: moet zwart de steen op 37 en de dam op 27 slaan? Of mag hij de stenen op 37 en 38 slaan?

Er is in dit geval geen sprake van moeten. Wanneer men namelijk in twee gevallen evenveel stukken kan slaan, heeft de speler de vrije keus. Hij heeft dan slagkeuze. Het is dus niet tegen de regel, wanneer zwart de stenen op 37 en 38 slaat.

SJORS geeft voetballes

Dribbelen of drijven

Zevende les

De tegenstander uit zijn evenwicht brengen

Minder snelheid, blijf stilstaan en zorg dat het lichaam goed in evenwicht is op beide benen; houd de bal tussen de voeten

Maak een sprongetje zijwaarts en doe alsof je de bal met de binnenkant van de voet wil meenemen.

Breng de voet achter over of om de bal heen.

Tik de bal vervolgens zachtjes met de buitenkant van de voet de andere richting uit.

Probeer vlug je evenwicht te herstellen en sprint er met de bal vandoor.

Een aanvallende tegenstander van de bal afhouden

Als de tegenstander nadert om aan te vallen,

probeer je de bal met de voetzool ongeveer een meter achteruit te spelen.

Op het been waarop je staat, probeer je vervolgens om te draaien naar de bal.

Blijf tussen de bal en de tegenstander.

Met de binnenkant van de voet speel je de bal verder onder een hoek van vijfenveertig graden.

Verhoog je snelheid.

COCO DE CLOWN

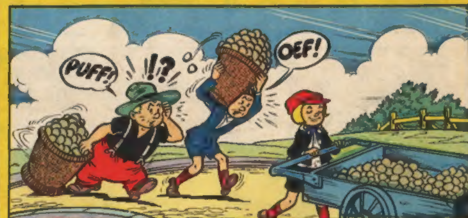

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 38, Antwerpen. Prijs: 5 frank.